

Sygn. akt I C 40/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jacek Chmura

Protokolant: protokolant Sądowy Anna Więclaw

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 14 sierpnia 2013 r.

sprawy z powództwa: E. D.;

przeciwko: (...) z siedzibą w W.;

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. Oddała powództwo;

II. Zasądza od powódki E. D. na rzecz pozwanego (...) z siedzibą w W. kwotę 7.217 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. Przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Kaliszu na rzecz radcy prawnego S. Z. kwotę 8.856 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 09 stycznia 2013 r. powódka E. D. wniosła przeciwko pozwanemu (...) z siedzibą w W. o pozbawienie wykonalności w stosunku do powódki tytułu wykonawczego, który stanowi nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Poznaniu Ośrodek Zamiejscowy w Koninie z dnia 04 stycznia 2002 r. w sprawie XV Nc 48/01, utrzymany w mocy prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu Ośrodek Zamiejscowy w Koninie z dnia 17 czerwca 2002 r. w sprawie XV C 48/02, zaopatrzony w klauzulę wykonalności względem pozwanego na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 30 czerwca 2010 r. w sprawie I Co 16/10; o obciążenie pozwanego kosztami postępowania i przyznanie kosztów pomocy prawnej z urzędu.

W uzasadnieniu pozwu powódka twierdziła, iż nakazem zapłaty z dnia 04 stycznia 2002 r. w sprawie XV Nc 48/01 zasądzono od powódki i jej męża A. D. na rzecz banku (...) Spółka Akcyjna kwotę 428.416,71 zł z odsetkami i kosztami. Nakaz powyższy został w całości utrzymany w mocy wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2002 r. w sprawie XV C 48/02. Podstawą wydania nakazu było 11 weksli wypełnionych przez bank, wobec nie spłacenia 11 kredytów pobranych przez A. D.. Weksle stanowiły zabezpieczenie umów kredytowych A. D. i zostały poręczone przez powódkę E. D.. Bank zaniechał wynikającego z deklaracji wekslowej zawiadomienia powódki jako poręczyciela wekslowego o wypełnieniu weksla, zatem zobowiązanie powódki nie może być wykonane z uwagi na brak wypełnienia wymogu porozumienia wekslowego. Ponadto, z uwagi na nabycie wierzytelności przez pozwanego i wystawienie wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, powódka kwestionowała podstawę nadania klauzuli wykonalności na rzecz pozwanego, wobec treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11.07.2011 r. w sprawie P 1/10.

W odpowiedzi na pozew z dnia 03 czerwca 2013 r. pozwany (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. (k.56-59).

W uzasadnieniu pozwany zarzucił, iż okoliczności dotyczące wypełnienia weksli i braku wezwania do wykupu weksli zmierzają do podważenia treści prawomocnego wyroku i nie stanowią okoliczności, które nastąpiły po wydaniu tytułu egzekucyjnego. Powyższe wnioski i zarzuty powódki zmierzają do ponownego, merytorycznego rozpoznania sprawy. W odniesieniu do treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego pozwany zarzucił, iż powódka nie wykazała, że posiada przymiot konsumenta, a w chwili zaciągania zobowiązania nie obowiązywały regulacje dotyczące konsumentów.

Sąd ustalił następujące okoliczności faktyczne:

Do 1999 r. powódka E. D. oraz jej mąż A. D. byli właścicielami do wspólności majątkowej gospodarstwa rolnego położonego w L. o powierzchni 19 ha. Gospodarstwo to prowadzili wspólnie od czasu jego przekazania im przez matkę A. D.. Oprócz własnego gruntu powódka z mężem dzierżawili 96 ha gruntów rolnych od Agencji Rynku Rolnego.

(zeznania świadka A. D. nagranie 00:05:35 – 00:22:44 k.102, zeznania powódki E. D. 00:22:49 – 00:29:58 k.102).

Małżonkowie E. D. i A. D. mieli ustalony zakres prac na prowadzonym gospodarstwie rolnym. Powódka zajmowała się domem, ogródkiem, wychowywała czworo dzieci. Jej mąż zajmował się pracami na gospodarstwie. Dochód z gospodarstwa stanowił jedyne źródło utrzymania E. i A. D..

(zeznania świadka A. D. nagranie 00:05:35 – 00:22:44 k.102, zeznania powódki E. D. 00:22:49 – 00:29:58 k.102).

W 1999 r. A. D. zawarł z bankiem (...)w S. następujące umowy kredytowe:

1. Nr (...) z dnia 06 kwietnia 1999 r. w kwocie 23.000 zł na zakup paszy;
2. Nr (...)z dnia 06 kwietnia 1999 r. w kwocie 17.800 zł na zakup paszy;
3. Nr (...)z dnia 13 kwietnia 1999 r. w kwocie 20.400 zł na zakup piskląt gęsi;
4. Nr (...)z dnia 12 maja 1999 r. na kwotę 34.100 zł na zakup paszy;
5. Nr(...) z dnia 12 maja 1999 r. w kwocie 13.100 zł na zakup paszy;
6. Nr(...)z dnia 14 maja 1999 r. w kwocie 17.500 zł na zakup paszy;
7. Nr(...)z dnia 02 czerwca 1999 r. w kwocie 24.200 zł na zakup pszenicy;
8. Nr (...)z dnia 11 czerwca 1999 r. w kwocie 27.300 zł na zakup paszy;
9. Nr(...)z dnia 16 czerwca 1999 r. w kwocie 36.700 zł na zakup paszy;
10. Nr (...)z dnia 29 czerwca 1999 r. w kwocie 39.900 zł na zakup piskląt gęsi;
11. Nr(...)z dnia 02 lipca 1999 r. w kwocie 34.600 zł na zakup piskląt gęsi.

(umowy k.4-6, 8-10, 12-17, 19-21, 23-25, 27-29, 31-33, 35-37, 39-41, 43-45 akt XVC 48/02 Sądu Okręgowego w Koninie).

Wszystkie umowy zawarte z A. D. zawierają pisemną zgodę E. D. na ich zawarcie. Zabezpieczeniem roszczeń banku z powyższych umów były weksle in blanco wystawione przez A. D. i poręczone przez powódkę E. D..

(umowy k.4-6, 8-10, 12-17, 19-21, 23-25, 27-29, 31-33, 35-37, 39-41, 43-45, weksle k. 55 - akt XVC 48/02 Sądu Okręgowego w Koninie, zeznania powódki E. D. 00:22:49 – 00:29:58 k.102).

Problemy finansowe powódki i jej męża spowodowało to, iż nie uzyskali oni zapłaty za odstawione gęsi. Nie byli w stanie spłacić zaciągniętych kredytów.

(zeznania świadka A. D. nagranie 00:05:35 – 00:22:44 k.102, zeznania powódki E. D. 00:22:49 – 00:29:58 k.102).

W sierpniu 2000 r. A. D. zawarł z(...)Spółka Akcyjna I Oddział w K. aneksy do umów kredytowych, na podstawie których bank dokonywał prolongaty spłat rat kapitałowych.

(aneksy k. 12-16).

Pozwem z dnia 19 listopada 2001 r. (...)Spółka Akcyjna I Oddział w K. wystąpił przeciwko A. i E. D. o zapłatę kwoty 428.416,71 zł, wskazując jako podstawę żądania wymienione wyżej umowy kredytowe, nie spłacone przez małżonków D.

W dniu 04 stycznia 2002 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu Ośrodek Zamiejscowy w Koninie wydał w sprawie IXV Nc 48/01 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał A. i E. D. zapłacenie solidarnie powodowi (...)Spółka Akcyjna I Oddział w K. kwoty 428.416,71 zł z odsetkami i kosztami. Powyższy nakaz został doręczony małżonkom D. dnia 10 stycznia 2002 r.

(pozew k.1-3, nakaz zapłaty k.60, dowody doręczenia k. 62-63 akt XVC 48/02 Sądu Okręgowego w Koninie).

Pismem z dnia 15 stycznia 2002 r. A. i E. D. wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty z dnia 04 stycznia 2002 r., w uzasadnieniu wskazując na problemy finansowe oraz wnosząc o przesunięcie terminów płatności zaciągniętych kredytów.

(zarzuty k. 64-65 akt XVC 48/02 Sądu Okręgowego w Koninie).

Wyrokiem z dnia 17 czerwca w sprawie XV C 48/08 Sąd Okręgowy w Poznaniu Ośrodek Zamiejscowy w Koninie utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 04 stycznia 2002 r. w sprawie XV Nc 48/01. Wyrok powyższy jest prawomocny.

(wyrok k. 98 akt XVC 48/02 Sądu Okręgowego w Koninie).

W dniu 09 czerwca 2009 r. (...)Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z pozwanym (...) z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności obejmującą również wierzytelność wobec A. D..

(umowa sprzedaży wierzytelności z załącznikiem k.87).

Pismem z dnia 28 maja 2010 r. pozwany (...) z siedzibą w W. wniósł do Sądu Okręgowego w Koninie o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi z dnia 17 czerwca 2002 r. utrzymującemu w mocy nakaz zapłaty z dnia 04 stycznia 2002 r. Sądu Okręgowego w Poznaniu Ośrodek Zamiejscowy w Koninie w sprawie XV C 48/02 na rzecz (...) z siedzibą w W., na którego przeszło uprawnienie poprzedniego wierzyciela (...)Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. Jako podstawę wniosku pozwany załączył wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej (...)

(wniosek k.1-3, wyciąg z ksiąg rachunkowych k.23 akt I Co 16/10 Sądu Okręgowego w Koninie).

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy w Koninie w sprawie I Co 16/10, nadał klauzulę wykonalności wyrokowi z dnia 17 czerwca 2002 r. utrzymującemu w mocy nakaz zapłaty z dnia 04 stycznia 2002 r. w

sprawie byłego Sądu Okręgowego w Poznaniu Ośrodek Zamiejskowy w Koninie XV C 48/02 na rzecz (...) z siedzibą w W., na którego przeszło uprawnienie wierzyciela (...)Spółka Akcyjna z siedzibą w W., przeciwko dłużnikom A. D. i E. D..

(postanowienie k. 35 akt I Co 16/10 Sądu Okręgowego w Koninie).

Postanowienie powyższe zostało zaskarżone zażaleniem przez dłużników A. i E. D., lecz postanowieniem z dnia 30 września 2010 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w sprawie I Acz 1174/10 zażalenie dłużników oddalił.

(postanowienie k. 64-65 akt I Co 16/10 Sądu Okręgowego w Koninie).

Aktualnie powódka E. D. utrzymuje się z renty w kwocie 620 zł miesięcznie. Jej mąż A. D. ma emeryturę w kwocie 670 zł miesięcznie. Powódka nie ma nikogo na utrzymaniu. Od listopada 2010 r. przeciwko E. i A. D. prowadzona jest egzekucja na wniosek pozwanego (...)z siedzibą w W. między innymi z nieruchomości dłużników.

(wniosek k. 1-3, k. 16 akt KM 2786/10, zeznania powódki E. D. 00:22:49 – 00:29:58 k.102).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zgromadzonych dokumentów, co do których strony nie zgłosiły zastrzeżeń oraz przesłuchania świadka i powódki, których zeznania Sąd uznał za wiarygodne.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powódki o przeprowadzenie dowodów z dokumentów w postaci deklaracji wekslowych i aneksów do umów kredytowych zawartych przez A. D. (pkt.7 pozwu), na okoliczność, iż pozwany uzyskał świadczenie niezgodnie z porozumieniem wekslowym.

Jak wynika z załączonych dokumentów, przedmiotem powództwa przeciwegzekucyjnego w niniejszej sprawie jest tytuł egzekucyjny w postaci orzeczenia Sądu (art.777 § 1 pkt.1) k.p.c.).

Z mocy art. 365 § 1 k.p.c. prawomocne orzeczenia sądowe wiążą nie tylko strony i Sąd, który je wydał, lecz także inne Sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach przewidzianych w ustawie także inne osoby. Stan powagi rzeczy osądzonej pociąga za sobą m.in. skutek w postaci prekluzji materiału procesowego (faktycznego) sprawy, co oznacza, że z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia merytorycznego zarzuty, których podstawą są okoliczności istniejące już w czasie postępowania - przed wydaniem wyroku, nie mogą być podstawą podważania skutków prawomocnego wyroku, jeżeli nie zostały zgłoszone w trakcie tego postępowania. Strona traci zatem możliwość podnoszenia tych okoliczności, o ile nie wykaże, że nie mogła tego uczynić we właściwym czasie z przyczyn od niej niezależnych (uchwała SN z dnia 21 lipca 2010 r., III CZP 47/10, LEX nr 585109). W niniejszej sprawie powódka E. D. była stroną pozwaną w procesie przed Sądem Okręgowym w Poznaniu Ośrodek Zamiejskowy w Koninie w sprawie XV Nc 48/01 i XV C 48/02. Doręczony został jej odpis pozwu, nakaz zapłaty, była też prawidłowo zawiadamiana o terminach rozprawy. Powódka E. D. uczestniczyła w procesie precyzując swoje stanowisko i podnosząc zarzuty. W niniejszej sprawie nie wykazała zaś żadnych okoliczności, z których wynikałoby ograniczenie prekluzji dowodowej w zakresie faktów dotyczących wypełnienia weksli niezgodnie z porozumieniem wekslowym, w szczególności z jakich powodów nie miała ona możliwości podniesienia tych okoliczności i zarzutów w sprawie XV C 48/02.

Biorąc pod uwagę wyżej ustalone okoliczności faktyczne, Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 840 § 1 k.p.c., dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem Sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Jak wynika z treści pozwu i pisma pełnomocnika powódki k.94-98, powódka E. D. upatrywała przesłanek do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w wypełnieniu przez pierwotnego wierzyciela (...)S.A. weksli niezgodnie z porozumieniem wekslowym oraz w uzyskaniu przez pozwanego (...)z siedzibą w W. klauzuli wykonalności niezgodnie z przepisami, to jest w oparciu o dokument prywatny a nie urzędowy. Dodatkowo powódka zarzuciła brak zgody na cesję wierzytelności banku (...)

Biorąc pod uwagę treść cytowanego art. 840 § 1 k.p.c. pierwszy zarzut dotyczący niezgodnego z deklaracją wypełnienia weksli ma swoją podstawę w art. 840 § 1 pkt.2 k.p.c., zaś niezgodne z przepisami uzyskanie klauzuli wykonalności w art. 840 § 1 pkt.1 k.p.c.

Jeżeli chodzi o zarzut materialny dotyczący niezgodnego z umową sposobu wypełnienia weksli, braku stosownych zawiadomień powódki E. D. przez bank o zaległościach w spłacie kredytów, to zarzuty te nie mogły zostać uwzględnione w niniejszej sprawie, albowiem wykraczały poza ramy rozpoznania Sądu. Jak wynika z okoliczności faktycznych, powódka E. D. prowadziła wraz z mężem ich wspólne gospodarstwo rolne. Powódka wiedziała o zaciąganych kredytach, które były wykorzystywane w tym gospodarstwie, wyrażała zgodę na zaciągnięcie kredytu przez męża A. D. oraz poręczała wystawione przez niego weksle. Wiedziała również o problemach ze spłatą kredytów i ich przyczynie. Powódka nie wykazała, iż zarzutów tych nie mogła podnieść w toku procesu w sprawie XV C 48/02.

Zgodnie z treścią art. 840 § 1 pkt.2 k.p.c., nie mogą być podstawą powództwa opozycyjnego zarzuty skierowane przeciwko orzeczeniu, zmierzające do zmiany jego treści. Przedmiotem rozpoznania w sprawie wszczętej powództwem opozycyjnym nie mogą być zdarzenia istniejące przed powstaniem tytułu korzystającego z powagi rzeczy osądzonej, gdyż wówczas jego uwzględnienie prowadziłoby do zanegowania tej powagi i zakwestionowania prawomocnych orzeczeń, co jest niedopuszczalne. Sąd rozpoznający powództwo opozycyjne jest bezwzględnie związany wyrokiem wydanym w sprawie między wierzycielem a dłużnikiem co do ustalonego w sentencji obowiązku świadczenia. Z tego względu - przy orzekaniu na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., gdy tytułem egzekucyjnym jest orzeczenie Sądu - uwzględnia wyłącznie zdarzenia, które nastąpiły po wydaniu tego wyroku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 2013-02-20 w Łodzi I ACa 1168/12 LEX nr 1311983).

Jeżeli chodzi o drugi zarzut, oparty na art. 840 §1 pkt.1 k.p.c. dotyczący okoliczności nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, to Sąd zważył, iż zgodnie z treścią postanowienia z dnia 30 czerwca 2010 r. Sądu Okręgowego w Koninie w sprawie I Co 16/10 podstawą nadania klauzuli wykonalności na rzecz pozwanego (...)z siedzibą w W. był art. 788 k.p.c. oraz okoliczność w postaci przejścia na pozwanego uprawnień byłego wierzyciela banku (...)Spółka Akcyjna w W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Nabywca wykazał przejście uprawnień dokumentem w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)z dnia 25 maja 2010 r.

Art. 788. § 1. jeżeli uprawnienie lub obowiązek po powstaniu tytułu egzekucyjnego lub w toku sprawy przed wydaniem tytułu przeszły na inną osobę, Sąd nada klauzulę wykonalności na rzecz lub przeciwko tej osobie, gdy przejście to będzie wykazane dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym.

W niniejszej sprawie powódka E. D. zakwestionowała podstawę nadania klauzuli wykonalności na rzecz pozwanego, na podstawie wyciągu z ksiąg Funduszu, z uwagi na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. P 1/10, zgodnie z którym art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 106, poz. 670, Nr 126, poz. 853 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622) w

części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. (OTK-A 2011/6/53, Dz.U.2011/152/900 LEX 852310).

Zgodnie z art. 22¹ k.c., za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, należy uznać, iż powódka E. D. nie występowała w czasie zawierania umów kredytowych przez A. D. oraz w czasie dokonywania czynności poręczenia wekslowego – w charakterze konsumenta w rozumieniu cytowanego przepisu. Zawarte w 1999 r. umowy wraz z ich zabezpieczeniem nie miały charakteru konsumenckiego i do chwili obecnej takiego charakteru nie nabrały. Dotyczyły one bowiem działalności zawodowej A. i E. małżonków D., którzy wspólnie prowadzili gospodarstwo rolne. Kredyty zostały zaciągnięte i wykorzystane w związku z prowadzeniem tego gospodarstwa. Dla powódki E. D. i jej męża A. D. gospodarstwo to stanowiło jedyne źródło utrzymania. Nie ma przy tym znaczenia, jaki podział ról w prowadzeniu gospodarstwa został ustalony przez małżonków. Prowadzenie gospodarstwa domowego i piecza nad małoletnimi dziećmi stanowią także czynności związane z prowadzeniem wspólnego gospodarstwa rolnego przez powódkę. Wykonywanie takich czynności zaspokajających codzienne potrzeby życiowe rodziny należy ocenić na równi z wykonywaniem prac polowych lub innych, bezpośrednio przy produkcji rolnej.

W tej sytuacji powódka E. D. nie może zostać uznana za konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c. i w związku z tym niniejszej sprawy nie dotyczy cytowany wyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego kwestionujący możliwość uznawania wyciągu z ksiąg funduszu inwestycyjnego jako dokumentu urzędowego tylko wobec konsumentów.

Jeżeli zatem w odniesieniu do powódki E. D. oraz jej męża A. D. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego stanowił dokument urzędowy na podstawie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych, to zachodziły przesłanki do nadania przeciwko obojgu dłużnikom klauzuli wykonalności w trybie art. 788 § 1 k.p.c. tym samym powódka nie wykazała okoliczności, mogących zaprzeczyć zdarzeniom, na których oparto nadanie przeciwko niej oraz na rzecz pozwanego klauzuli wykonalności.

Jeżeli chodzi o zarzut dotyczący art. 514 k.c., to jest braku zgody na przelew wierzytelności przez dłużników, to należało zważyć, iż w myśl art. 509 § 1 k.c. z istoty przelewu wynika prawo wierzyciela do zbycia wierzytelności bez zgody dłużnika. Prawo takie może zostać ograniczone tylko poprzez zawarcie przez wierzyciela i dłużnika umowy o zakazie zbywania wierzytelności (art. 514 k.c.). Z treści umów kredytowych nie wynika takie ograniczenie, zatem brak było podstaw do przyjęcia tego zarzutu za wykazany.

Jeżeli chodzi o zarzut pełnomocnika powódki podniesiony w piśmie z dnia 15 lipca 2013 r. k.96 – dotyczący obowiązującego w latach 2004-2009 r. wymogu zgody dłużnika na przelew wierzytelności banku na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego Sąd zważył, iż zgodnie z art. 3 k.c. prawo nie działa wstecz, na którą to zasadę powołuje się również pełnomocnik powódki. Należy jednak podkreślić, iż w myśl tej zasady, zawartą umowę kredytową oraz możliwość przelewu wierzytelności z niej wynikających należy oceniać według stanu prawnego z chwili zawarcia umowy, to jest na 1999 r. W tym okresie nie było przepisów, oprócz art. 509 i nast. k.c. które ograniczałyby wierzyciela co do przelewu wierzytelności, w szczególności kreowały wymóg uzyskania zgody dłużnika na przelew (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2011 r. I CSK 118/10 LEX 950420). W chwili wejścia w życie zmiany ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (jedn. tekst Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm.) istniała już wymagalna wierzytelność banku wobec obojga małżonków, stwierdzona tytułem egzekucyjnym, w postaci prawomocnego wyroku Sądu. Zbycie wierzytelności nastąpiło po uchyleniu przepisów dotyczących wymogu uzyskania zgody dłużnika na przelew. Brak jest podstaw do uznania, iż w związku z tym powódka nabyła określone w uchylonych przepisach uprawnienia i z tego względu do uznania dokonanej umowy przelewu wierzytelności za nieważną.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, wobec braku podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia powództwa, podlegało ono oddaleniu w całości.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., uznając, że ustalona w stanie faktycznym sytuacja majątkowa i rodzinna powódki stanowi szczególną okoliczność, uzasadniającą częściowe nie obciążanie powódki kosztami postępowania i to w zakresie kosztów sądowych. W zakresie kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej, Sąd uznał, iż nie ma podstaw do nie obciążania powódki tymi kosztami. Jednocześnie – z uwagi na wcześniejsze ustanowienie dla powódki pełnomocnika z urzędu Sąd przyznał na jego rzecz stosowne wynagrodzenie brutto.

O wysokości kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie § 6 pkt.7) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).